

Phần 9

- **P**húc! Hãy đi vô, đừng chạy ra đường nguy hiểm lắm con.

Mặc cho lời kêu của ngoại, cậu bé vẫn thản nhiên băng qua khoảng sân trước nhà để tò mò nhìn ra chiếc xe lạ vừa dừng lại ngoài cổng.

Bà Ngọc Lan vội bước nhanh để giữ chân cháu mình lại. và bà cũng ngạc nhiên, khi thấy ba người khách lạ vừa bước xuống xe và đang dáo dạt nhìn vào nhà mình.

Người đàn ông lên tiếng hỏi thăm:

- Dạ xin lỗi, có phải đây là nhà của ông Hà Huy không vậy bà chị?

Nghe hỏi đúng tên chồng, bà Lan vội gật:

- Dạ phải. .

Người đàn bà đứng bên cạnh ông khách lạ nhanh miệng hỏi:

- Vậy có vợ chồng ông Hà Huy ở nhà không vậy chị?

Bà Lan cũng hơi lúng túng trước câu hỏi của người đàn bà độ tuổi mình, bà ngập ngừng hỏi lại:

- Có việc gì không xin mời vào nhà.

Người đàn bà thứ hai đứng tuổi hơn và trông có vẻ quen quen cũng vội vàng lên tiếng:

- Chúng tôi đi tìm vợ chồng của ông Hà Huy.

Bà ấy còn nói thêm:

- Tôi còn nhớ mang máng ở khoảng này, mà không biết có phải cái nhà này không? Bây giờ ở đâu nhà cửa cũng sửa sang nên trông lạ mắt quá.

Bà Ngọc Lan vội mời:

- Chị còn nhớ cũng hay lắm. Đúng là nhà của vợ chồng tôi rồi đấy. Thôi mình vào nhà đi các anh chị.

Bé Phúc còn đứng tần ngần ra đó. Cậu bé giương tròn mắt tò mò nhìn những người thật lạ đang nói chuyện với ngoại của mình.

Bà Lan khom người xuống bế đưa cháu lên tay, bà nói với bé Phúc:

- Đi vào với ngoại đi con. Đừng ra ngoài xe đụng phải thì khổ lắm đó.

Người đàn bà trông có vẻ là vợ của ông khách, cầm tay bé Phúc và hỏi:

- Con trai kháu khỉnh quá chừng? Cháu có đi nhà trẻ không vậy chị?

Vừa bước vào nhà, bà Lan vừa đáp:

- Mẹ nó cứ đòi gởi nhà trẻ hoài nhưng tôi không cho.

Bà bộc bạch thêm:

- Già rồi, có cháu một bên hủ hỉ cũng đỡ buồn.

Người đàn bà góp ý:

- Nhưng ít ít thôi. Cả một bầy mà nó cứ vậy suốt ngày thì cũng thấy bực bội lắm.

Thấm ý qua câu nói trên, cả bốn người đồng cười vui vẻ.

Đặt cháu ngoại xuống đồng đồ chơi ngổn ngang, bà Lan nhìn bà người khách rồi lẳng xăng mời:

- Ngồi, ngồi đi mấy anh chị. Nhà không có ai để tôi chạy vào trong lấy nước ra rồi mình nói chuyện sau.

Người đàn ông vội ngăn lại:

- Thôi khỏi chị ạ! Chúng tôi tới đây làm bận chị quá.

Bà Lan thật tình:

- Dạ đâu có gì. Khách đến nhà là quý lắm đó. Ông nhà tôi lúc còn sống...

Bà Lan nói chưa hết câu thì người đàn ông vội hỏi:

- Dạ xin lỗi chị, có phải anh Huy đã...

- Người đàn ông nói đến đây cũng ngập ngừng vì e dè.

Bà Lan tươi cười:

- Dạ, ông Huy nhà tôi đã mất mấy năm nay rồi.

Người đàn bà luống tuổi tiếc rẻ:

- Chà tội nghiệp quá! Ông ấy còn nhỏ tuổi hơn tôi nữa kìa.

- Chị hãy ngồi xuống đi.

Tiếng người đàn bà ngồi cạnh ông khách mời lại chủ nhà.

Thấy bà Lan đã ngồi yên xuống ghé ông khách tự giới thiệu:

- Đây là vợ của tôi, còn đây là chị Hai ở nhà hộ sinh.

Hôm nay chúng tôi đến đây để làm phiền chị...

Nụ cười đầy hăm hở, bà Lan khoát tay nói:

- Gì đâu mà phiền hà, có gì cần thì tôi sẵn sàng. Lâu lắm rồi, hồi nãy gặp chị Hai ngoài cửa tôi còn nhớ ngờ ngợ mà chưa kịp hỏi.

Vợ ông khách lên tiếng:

- Vậy chị có nhớ tôi không?

Nghe hỏi bà Lan cố moi trong trí nhưng bà lắc đầu bảo:

- Chịu thua thôi, tôi không nhớ ra nổi.

Bà mẹ Hai vội giới thiệu:

- Đây là vợ chồng ông Phát Đạt chủ trại chăn nuôi cá giống ở ngoại ô thị xã mình.

Rồi nhìn ông Phát Đạt bà kể:

- Hôm qua vợ chồng ông đến nhà tôi nhắc chuyện cũ. Nhờ năm đó ông nhà tôi mua cá giống của ông, thả xuống hai cái ao sau nhà nên tôi nhớ lại ngay. Mà cá của ông giống thật tốt, nên vợ chồng tôi nuôi năm đó lời khá lắm. Nhờ vậy mới cất được cái nhà cho thằng con trai đầu lòng vừa cưới vợ ra riêng.

Bà Lan vẫn bỡ ngỡ nhiều về vợ chồng ông chủ trại chăn nuôi đang ngồi trước mặt mình. Bà ngược nhìn cả ba người rồi hỏi:

- Hôm nay mấy anh chị bỏ công đến đây có việc gì vậy?

Nhìn quanh nhà như tìm kiếm, bà mẹ Hai đưa mắt nhìn bà Lan rồi hỏi một cách dè dặt:

- Có phải bà còn một đứa con gái trên hai mươi tuổi, bà sinh ở nhà tôi hồi đó không?

Bà Lan cười thật thoải mái đáp.

- Đúng rồi lúc tôi chuyển bụng nếu ông nhà tôi không chờ đến chị kịp, chắc tôi đã đẻ rớt tại nhà rồi.

Mà lạ ghê vậy chị Hai. Sao hồi ba đứa con gái lớn tôi sinh rất khó nên phải vào bệnh viện. Đến đứa con gái út là Ngọc Diệp tôi lại "đẻ như gà, vậy đó.

Ba người khách cũng cười vui theo câu nói của bà Lan.

Bà Phát Đạt nhìn bà Lan trong lúc tay chỉ vào bà Phúc. Bà hỏi:

- Còn thằng bé này con của đứa thứ mấy vậy chị?

Túm tùm cười bà Lan đáp:

- Thì mẹ nó là đứa con gái út mà tôi nói nãy giờ đó.

Vẻ nôn nóng bà Phát Đạt hỏi:

- Chị nói mẹ nó tên là Ngọc Diệp hả? Vậy Diệp đâu rồi chị?

Không nhận biết được tâm trạng của người đối diện, bà Lan vẫn trả lời một cách thản nhiên:

- Cháu nó đi làm rồi chị ạ!

Càng nóng lòng hơn bà Phát Đạt hỏi thật nhanh:

- Bao giờ mới về?

Vẫn nét mặt bình thản, đôn hậu bà Lan đáp:

- Giờ này chắc cháu cũng gần về đến rồi.

Thấy vợ có vẻ quá hồi hả, sốt ruột ông Phát Đạt liếc nhìn sang bà - Ông từ tốn bảo vợ:

- Đừng khẩn trương, hãy từ từ đã bà.

Thấy thái độ của ông Phát Đạt là lạ, bà Lan lấy làm thắc mắc nhưng bà hỏi theo ý nghĩ của bà:

- Bộ ông bà và chị Hai có quen với Ngọc Diệp hả? hay là nhờ nó việc gì ở công ty?

Trước câu hỏi của người chủ nhà hiền lành, chất phác, hai vợ chồng ông Phát Đạt thấy lúng túng không biết nhập đề bằng cách nào để nói rõ mục đích mình đến đây.

Ông nhìn sang bà, rồi bà lại nhìn sang ông. Cuối cùng hai vợ chồng không hẹn mà cùng đưa ánh mắt cầu cứu sang bà mẹ Hai.

Hiểu rõ ý hai vợ chồng ông Phát Đạt nên bà mẹ Hai chậm rãi nhìn vào mặt bà Lan mà mở lời:

- Không phải vậy, hôm nay hai vợ chồng ông Phát Đạt mời tôi cùng sang đây để xin chị cho tìm hiểu xem hai gia đình có nuôi nhâm con của nhau không?

Sửng sốt đến tột độ. Bà Lan tưởng chừng tai mình nghe lầm những lời nói của bà mẹ Hai.

Nhưng không...

Giọng bà mẹ Hai lại đều đều giây bài thêm trước mặt bà:

- Rất tiếc hôm nay đến đây thì ông Hà Huy đã mất. Nhưng chắc bà còn nhớ rõ cái đêm chồng bà đưa bà đến nhà hộ sinh của tôi để sinh cháu...

Bà Phát Đạt cướp lời thật nhanh:

- Cháu Ngọc Điệp.

Cả hai vợ chồng ông Phát Đạt cũng nghe hồi hộp không kém phần bà Lan.

Trong khi giọng bà mẹ Hai vẫn đều đều nói thêm:

- Lúc ông Huy hỏi hỏi hã ẵm bà vào đến cửa phòng sanh cũng là lúc bà Phát Đạt đang nằm trên bàn sanh, vì bà Đạt cũng trong tình trạng đau bụng oằn oại sắp sanh như bà.

Lúc đó đã gần một giờ khuya, tôi còn nhớ rõ đêm ấy cô phụ tá của tôi bận đi trực ở bệnh viện, nên tôi quá lúng túng vì chỉ có một mình, giữa đêm khuya mà cả hai đều hỏi: "Chị Hai ơi! Em đau bụng dữ lắm rồi. Lúc ấy ông Phát Đạt đang ngồi ở đợi ở cửa phòng sanh.

Nghe kể đến đây, ông Phát Đạt cũng nhắc lại chuyện hơn hai mươi năm về trước:

- Tôi nhớ lúc đó chị Hai cũng lảng xảng như “gà mắc đẻ”. Vì người nhà của hai sản phụ đều là đàn ông, nên chị nhờ tôi chạy sang nhà bên cạnh để nhờ đưa cháu gái qua phụ tiếp.

Giọng thật thà vui tính của bà mẹ Hai lại tiếp tục:

- Trong tình cảnh hiểm có ấy tôi đành cho hai bà lên chung một bàn sanh.

Thở hắt ra một hơi, bà mẹ Hai xoè bàn tay ép lên ngực mình, bà tròn mắt nhìn hai người sản phụ năm xưa và tiếp:

- Nhớ lại như chuyện mới xảy ra ngày hôm qua. May mà lúc đó tôi không có bầu. Phải tôi mà có mang như hai bà chắc tôi cũng “đẻ” theo hai bà luôn.

Câu nói khôi hài của bà làm cho cả bốn người đều cười dòn dã.

Bé Phúc chẳng hiểu gì chuyện của người lớn thế mà cũng ngừng chơi ngẩng lên toét miệng cười, đưa mấy chiếc răng sữa trắng muốt.

Bà Phát Đạt vội ẵm bé ngồi vào lòng mình rồi hỏi:

- Cu cậu có biết gì không mà cười vậy?

- Ông Phát Đạt cũng đưa tay sang nựng vào chiếc cằm bé xiu của Phúc và nhìn vợ bảo:

- Thằng bé trắng trẻo dễ thương quá hở bà?

Bà Đạt chưa trả lời chồng, giọng bà mẹ Hai lại cất lên trong lúc tay bà chỉ về bé Phúc:

- Hồi lúc bà Lan vừa sinh mẹ mẹ nó ra, tôi cũng nói con bé này nước da nhất định phải trắng thôi.

Bà Đạt liền nhìn bà Lan hỏi:

- Mẹ nó có trắng được như vậy không chị?

Bà Lan gật đầu đáp:

- Dạ cũng trắng không thua gì nó.

Bà Lan trả lời một cách gượng gạo, vì lòng bà đang hoang mang bấn loạn.

Nhìn thấy bà Đạt nựng nịu bé Phúc bằng vẻ thân tình trìu mến, bà Lan cảm thấy lo sợ mất mát một cái gì thật quý báu nhất của đời bà.

Bà cố xua tan nỗi lo âu để lên tiếng thắc mắc:

- Chị Hai nói vậy rồi ai sinh trước.

Vẻ luống cuống còn hiện rõ trên gương mặt cùng cử chỉ của bà mẹ Hai khi bà trả lời bà Lan:

- Trong phòng sanh một mình tôi phải loay hoay muốn tới con mắt luôn, vì hai đứa bé gái cùng chào đời một lúc. Mà cô nào vừa lọt lòng ra cũng khóc ré lên thật là to.

Tôi linh quỳnh lo cho hai sản phụ, nên có bảo cháu của mình tắm và quần tã dùm hai đứa trẻ sơ sinh.

Nói đến đây bà dừng hẳn lại. Ánh mắt người nữ hộ sinh già như suy nghĩ mông lung lắm.

Bà Lan uể oải tựa ngả người ra thành ghế. Đầu óc bà chưa hết ngỡ ngàng, nhưng bà vẫn mừng rỡ lại được cái đêm bà sinh Ngọc Điệp tại nhà hộ sinh của chị Hai ngồi trước mặt bây giờ.

Sự im lặng kéo dài vì cả bốn người đã luống tuổi đều đang trầm ngâm theo dòng suy tưởng của mình.

Ngọc Điệp cũng vừa về đến. Cô thật lễ độ chào những người khách lạ mà cô chưa một lần quen biết.

- Dạ, con chào bà.

Rồi quay sang nhìn hai vợ chồng ông Phát Đạt đang ngồi gần nhau - Lúc này bé Phúc đang say mê nhắp từng con cá bằng mũ đến quên cả việc mừng mẹ vừa về đến.

Điệp cung kính:

- Dạ, con chào hai bác.

Không ai đáp lại lời chào của cô vì họ đều đang trở mắt ra nhìn cô chăm chăm:

Điệp nghe như tay chân mình thừa thãi. Cô dợm bước chân đến bé Phúc thì bà Đạt đã lên tiếng kêu giật lại:

- Ngọc Điệp!

Điệp liền quay nhanh người lại, cô bắt gặp ánh mắt bà Phát Đạt nhìn cô đầy triu mến:

Cô bối rối hỏi:

- Dạ, bác gọi con?

Ông Phát Đạt cũng lên tiếng như thân thương tự bao giờ.

- Nếu không có gì bận. Xin cháu dành một chút thì giờ ngồi xuống cho hai bác hỏi chuyện một chút.

Điệp càng kinh ngạc vì tự thấy mình chưa bao giờ có liên quan gì đến ba người khác lạ đang ngồi tại nhà cô.

Tim cô đập nhanh - cô lo sợ chuyện chẳng lành lại xảy ra.

Điệp bẽn lẽn nhắc thêm một cái ghế đặt sau lưng bà Lan. Cô ngồi xuống thật nhẹ nhàng, đưa tay vịn nhẹ lên vai mẹ.

Bà mẹ Hai nhìn cô suýt xoa:

- Mới đây mà mau lớn thật.

Thấy Điệp vẻ ngẩn ngơ chẳng hiểu gì. Bà Phát Đạt nhìn cô nói:

- Lúc sinh con, mẹ con nhờ bà Hai đây đỡ đỡ.

Điệp nở nụ cười ngậm cảm ơn người đã giúp mẹ con cô.

Chợt ngờ ngợ, cô nhìn vợ chồng ông Phát Đạt rồi hỏi:

- Tuần trước có phải hai bác đưa một người con vào bệnh viện?

Ông Phát Đạt gật đầu nhanh xác nhận:

- Đúng rồi. Sao con biết?

Ngọc Điệp vội khom xuống gần mặt bà Lan, cô nói với mẹ:

- Cái hôm con vào nuôi mẹ trong bệnh viện, con có gặp hai bác này đưa một người con bệnh nặng lắm vào phòng cấp cứu.

Rồi ngược nhìn ông Phát Đạt, Điệp lịch sự hỏi thăm:

- Chị ấy đã khoẻ chưa bác?

Vẻ ủ rũ, bà Phát Đạt nhe răng không nói được nên lời:

Ông Phát Đạt nhìn đứa con gái đối diện, giọng ông trả lời buồn bã:

- Nó không qua khỏi nên đã chết rồi cháu à.

Điệp cũng nghe xúc động lây, cô ngỏ lời chia buồn.

- Con xin chia buồn cùng hai bác.

Bà Phát Đạt đã thúc thít khóc:

- Chúng tôi đã cố lo không ngại tốn kém nhưng cháu quá vất vả.

Bà mẹ Hai lên tiếng an ủi:

- Thôi, bề gì cháu nó cũng đã mất rồi, bà có buồn khổ, khóc than đến đâu cháu cũng không thể sống lại được.

Bà dừng một chút rồi kết luận:

- Con người ta ai cũng đều có số mạng cả. Bà phải gắng gượng để còn lo nuôi nấng mấy đứa con em của nó nữa.

Mặc cho những lời khuyên chân thành của bà Hai, bà Phát Đạt vẫn gục mặt tức tưởi.

Ông Phát Đạt cũng không khỏi ngậm ngùi khi nhắc đến cô con gái vắng số.

Ông nén xúc động bảo vợ:

- Tới nhà chị Huy mà bà khóc như vậy kỳ quá!

Bà Lan cảm thông:

- Không có sao đâu anh. con chết ai mà không buồn khổ.

Lúc này bà mẹ Hai nhìn sang hai mẹ con bà Lan - Bà nói một chuyện không thể ngờ:

- Lúc thử máu, các bác sĩ đã nhận ra một điều là cô gái ấy không phải con ruột của ông bà Phát Đạt.

Điệp vẫn vô tình, cô thốt lên:

- Vậy sao? Chuyện lạ quá! Từ nhỏ đến giờ cháu chưa bao giờ nghe trường hợp này.

Cô còn bảo với bà Lan:

- Lạ quá hả mẹ.

Nhận thấy mẹ có vẻ khác thường, vì cô nói bà vẫn im lìm.

Điệp lo ngại hỏi:

- Trong người mẹ có sao không?

Bà Lan vẫn bất động không trả lời:

Ông Phát Đạt liền trấn an:

- Chị đừng mất bình tĩnh không nên đâu.

Bà Phát Đạt mắt nhìn Diệp nói:

- Chúng tôi chỉ muốn biết thực hư thế nào mà thôi.

Thấy không khí buồn bã, bà mẹ Hai nhìn mọi người nói:

- Chuyện chưa biết ra sao tôi xin mọi người đừng quá xúc động.

Rồi đưa mắt nhìn qua ông Phát Đạt bà bảo:

- Ông Đạt ông hãy nói hết ý của ông ra đi.

Điệp chau mày hỏi mẹ:

- Sao con không hiểu gì cả?

Bằng ánh mắt khẩn thiết như van xin ông Đạt vừa nhìn mẹ con Điệp vừa cất giọng nói chậm chậm:

- Cái chết của con gái làm vợ chồng tôi đau buồn nhiều. Mặc dù chúng tôi có tất cả là bảy đứa con, nhưng chúng tôi vẫn cảm thấy “sốc” ghê gớm. Tôi không hiểu tại sao có chuyện kỳ lạ như vậy?

Điệp mở to mắt cô chăm chú nghe từng lời nói của người đàn ông trước mặt.

Giọng ông càng lắng xuống hơn:

- Khi quan hệ với bệnh viện, các bác sĩ đưa ra giả thuyết rằng có thể trong khi sinh nở, do nhầm lẫn thể nào đó, mà hai sản phụ đã nuôi nhầm con của nhau.

Điệp càng kinh ngạc hơn nữa. cô trở mắt ra nhìn ông phát Đạt như đang say sưa nghe ông kể một chuyện thật ly kỳ, hấp dẫn.

Ông phát Đạt vừa xúc động vừa áy náy, ông đưa mắt nhìn ra khoảng sân trong đầy hoa lan trước nhà bà Lan.

Bà Ngọc Lan chết lặng người, tâm trạng bà thật chơi voi khó tả. Máu trong tim bà như ngừng chảy vì bà hiểu rằng hai người sản phụ đó không ai khác hơn là bà và người đàn bà đang đối diện.

Câu hỏi lớn nổi bật cũng đang nhảy múa quay cuồng trong đầu óc của bà hiện thời là: “Cô thể nào như vậy sao?”

Bà nhớ lại những lời ông và bà thường bảo với nhau: “Điệp sao khác hẳn mấy đứa lớn từ tính anh đến hình dáng...”.

Bà lại cảm thấy một nỗi sợ hãi hùng xâm chiếm. Nếu thật sự Điệp không phải là con ruột của bà thì sao? Người ta có bắt bà phải xa rời đứa con thân yêu mà tình cảm thiêng liêng đã kết chặt hơn hai mươi năm trời?

Nãy giờ im lặng khi nghe chồng nói đến đây bà Phát Đạt xúc động mạnh, bà bật khóc nức nở.

- Đừng khóc nữa. Chuyện đâu còn có đó.

Nói xong câu an ủi bà Đạt, bà mẹ Hai ngược lên nhìn tất cả những người có mặt, rồi bà tự trách mình:

- Nếu quả sự thật đúng như giả thuyết của các bác sĩ đưa ra thì chính tôi là người gây ra chuyện này.

Ông Đạt nhìn bà nói:

- Nhưng đâu phải chị cố tình gây nên chuyện lầm lẫn đáng tiếc này.

Giọng bà mẹ Hai lúc này thật buồn.

- Dù biết rằng mình vô tình, nhưng lương tâm tôi không khỏi xốn xang vì đã gián tiếp gây ra đau buồn cho ông bà đây cùng gia đình bà Ngọc Lan.

Biết bà mẹ Hai rất chân thành trong lời nói, nên bà Lan nói lời khoan dung đượm nét buồn:

- Dù sự thật như thế nào chẳng nữa thì tôi cũng không phiền trách gì chị đâu chị Hai à.

Trước những lời nói của người lớn Điệp như đi giữa đêm tối mịt mù, cô ngo ngác nhìn hết người này đến người kia. Và cô thấy bà Đạt đưa tay lau những giọt nước mắt tuôn dài trên đôi má. Bà mấp máy đôi môi để cố nói như thể xin ban cho bà một đặc ân:

- Nhờ có sự xác nhận rõ ràng của chị Hai đây, nên vợ chồng tôi mới dám mạo muội tìm đến nhà chị để nhờ chị cảm thông cho vợ chồng tôi được tìm hiểu xem sự thật có đúng như vậy không?

Rồi bà nhìn Điệp và khóc oà lên thật to:

- Bà Lan cũng không kiềm được nước mắt trước tình cảnh này. Bà lấy hai bàn tay bụm mặt mình và nức lên thật tức tưởi:

- Điệp như người từ cung trăng rơi xuống, cô đi từ ngục nhiên này đến ngục nhiên khác. Không biết chuyện có liên quan gì mà mẹ lại khóc thống thiết như thế?

Cô hỏi:

- Có gì mà mẹ khóc hờ mẹ?

Ông Đạt thấy vô cùng cảm thương lòng yêu mến mà bà Lan dành cho Điệp. Ông hiểu được phần nào tâm trạng vừa buồn khổ vừa lo sợ mất mát của bà.

Giương mặt ông cũng đượm vẻ buồn, nhưng lời nói của ông thật thông cảm và thẳng thắn:

- Chúng tôi chỉ xem được thử nghiệm máu của cháu thôi. Chứ ngoài ra không có một ý định mờ ám xấu xa nào hết chị à.

Bà mẹ Hai liền hỏi.

- Ý ông muốn, nếu có đúng thì vợ chồng ông cũng hứa sẽ không kiện cáo đòi con lại phải không?

Cả hai vợ chồng ông Đạt đều nói:

- Dạ đúng như vậy.

Cảm thấy hài lòng bà mẹ Hai cười xuề xoà:

- Thì hai gia đình cũng đâu ở quá xa mà sợ. Nếu phải thì hai gia đình cứ xem nó như là đưa con chung để chạy qua chạy lại thăm nhau cho vui.

Những lời nói trên xoa dịu được nỗi trong lòng bà Lan, nên bà cũng cố gượng cười theo bà Hai.

Một cơn gió thoảng qua, đưa mùi hương nhẹ nhàng của những cụm lan trắng vào căn phòng khách đã mang đầy không khí căng thẳng ngột.

Ngọc Diệp thắc mắc tột độ trước những câu đối đáp giữa người lớn với nhau. Cô nhíu mày và cất tiếng hỏi:

- Đứa con chung đó là ai vậy hả mẹ?

Rồi cô bàng hoàng chết lặng người khi chính tai mình nghe lời mẹ nói thật rõ ràng:

Có thể là con đấy Diệp ạ!